

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 6C/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7821200766
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Judita Gabonaiová Hrenčuková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2021:7821200766.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou Mgr. Ing. Juditou Gabonaiovou Hrenčukovou, v spore žalobkyne Š.U. W., narodenej XX.XX.XXXX, trvale bytom S.K. X, XXX XX O., právne zastúpenej JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom, so sídlom Hviezdoslavova 4, 048 01 Rožňava, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, v konaní o zaplatenie 5.000,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobkyne **z a m i e t a** .

II. Súd **n e p r i z n á v a** stranám sporu náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia sumy vo výške 5.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Poukázala na skutočnosť, že bola stranou súdneho sporu vedeného na Okresnom súde Bratislava III v konaní sp.zn. 15C/85/2012, v ktorom vystupovala ako žalovaná s tým, že podanou žalobou sa žalobca na nej domáhal zaplatenia 1.943,75 Eur z dôvodov v nej uvedených. Vo vyššie označenej veci žaloba bola podaná na uvedenom súde ešte dňa 20.06.2012 (teda viac ako pred 8 rokmi!!!), ktorá jej bola doručená len prednedávnom, v prvej polovici februára roku 2020. Na základe informácií, ktoré jej naposledy Okresný súd Bratislava III doručil, sa javí, že tento súd bol roky pasívny, a to napriek tomu, že je zrejmé, že sa žaloba podala na miestne nepríslušnom súde. Považuje to za právne významnú skutočnosť, pretože podľa vtedy účinného procesného predpisu (z. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 31.12.2012) dokonca bolo povinnosťou súdu vec bezodkladne postúpiť súdu miestne príslušnému. Tento názor opiera o jeho ust. § 105/2, v zmysle ktorého ak súd zistí, že nie je miestne príslušný, neodkladne postúpi vec príslušnému súdu bez rozhodnutia alebo ju za podmienok uvedených v § 11 ods. 3 predloží Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky; o tomto postúpení súd upovedomí účastníkov. Je teda zrejmé, že súd aj bez akéhokoľvek ďalšieho úkonu krátkym prípisom mal vec postúpiť OS v Rožňave, v obvode ktorého má žalobkyňa svoje trvalé bydlisko, nachádza sa aj nehnuteľnosť, v súvislosti s ktorou si žalobca uplatňoval nárok, o ktorom sa v danej veci konalo. Bola to otázka snáď niekoľkých minút a celú záležitosť nemusel vybavovať ani sudca, pokiaľ sú sudcovia označeného súdu neúmerne zaťažení. Mala za to, že postúpenie veci je jedným z najmenej náročných úkonov súdu, ktorý je možné uskutočniť naozaj v priebehu niekoľko minút, nevyžaduje žiadnu náročnosť ani z hľadiska dokazovania, ani z hľadiska právneho posúdenia. Nie je to náročné ani z hľadiska technického, ide o spísanie veľmi krátkeho textu. Súd teda naozaj nemal žiaden dôvod, aby tak neučinil ihneď potom, čo vec napadla na súd. Bez ohľadu na túto skutočnosť je však potrebné zvýrazniť aj to, že rovnako nič nemohlo súdu brániť v tom, aby jej žalobu žalobcu bezodkladne doručili na vyjadrenie. O opodstatnenosti jej námietky ohľadne nepríslušnosti Okresného súdu Bratislava

III nepochybne svedčí aj to, že predmetná právna vec bola skutočne postúpená Okresnému súdu v Rožňave, ako príslušnému súdu na konanie v tomto súdnom spore v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku. Uvedená skutočnosť jej bola oznámená prípisom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06.03.2020, ktorý by sa mal nachádzať aj v súdnom spise, ktorý navrhla vyžiadať v celom rozsahu, z opatrnosti ale pripojila predmetný prípis o upovedomení o postúpení veci k tejto žiadosti. Z týchto podstatných dôvodov prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa obrátila na Okresný súd Bratislava III písomnou sťažnosťou na prieťahy v súdnom konaní zo dňa 19.02.2020, v ktorej namietala nezákonný a ničím neospravedliteľný postup okresného súdu a zároveň navrhla prijať a zabezpečiť vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov. Táto jej sťažnosť bola prešetrovaná podpredsedníčkou Okresného súdu Bratislava III, ktorá dospela k záveru, že jej sťažnosť bola dôvodná, keďže je zrejmé, že súdne konanie žalobca inicioval ešte v roku 2012 a do konca roku 2019 súd nevykonal žiaden pokus o doručenie žaloby žalovanej na adresu jej trvalého pobytu, hoci táto bola od začiatku konania nesporná. Uvedené skutočnosti vyplývajú z Odpovede na sťažnosť č. Spr. 85/2020 zo dňa 19.03.2020, ktorú ako prílohu taktiež pripojila k tejto žalobe. Síce nie je jej známa otázka personálneho obsadenia (ne)konajúceho Okresného súdu Bratislava III, ani otázka pridelenia vecí a konkrétny dôvod nečinnosti označeného súdu, ale si myslí, že z hľadiska svojho práva garantovaného jej čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ide o otázky bez právneho významu, pretože z týchto noriem zjavne vyplýva, že každý má právo na spravodlivé prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Na základe vyššie uvedeného je možné bez akýchkoľvek pochyb ustáliť, že uvedené jej základné práva boli zjavne porušené. Pre úplnosť sa jej žiada dodať, že tento nezákonný a ničím neospravedliteľný postup orgánu verejnej moci, navyše po tak dlhú dobu, malo okrem iného za následok aj to, že práve aj pre absenciu informácie o tom, že žalobca podal na ňu predmetnú žalobu, v inom konaní, a to v konaní vedenom na OS v Rožňave sp. zn. 9C/32/17, ktoré taktiež inicioval voči nej ten istý žalobca (spolu aj so svojou sestrou) prejavila ochotu zaplatiť im 800 Eur, hoci im ich nárok ani v tom, ani v druhom konaní neuznávala. Ak by bola vedela o podaní žaloby na Okresnom súde Bratislava III, ktorá bola vedená pod sp.zn. 15C/85/12, určite by sa nebola zaviazala zaplatiť predmetných 800 Eur len preto, aby sa na staré kolená nemusela súdiť (to bol jediný dôvod, prečo sa rozhodla zaplatiť uvedenú sumu). Bola presvedčená o tom, že všetky vzájomné záväzky a pohľadávky medzi nimi ako sporovými stranami sú vysporiadané. Práve o to viac bola vystrašená, keď jej bola doručená žaloba ešte z roku 2012 spolu s jej prílohami po tom, ako sa dohodla na finančnom vyporiadaní so zainteresovanými osobami v inom súdnom konaní. Ide o skutočnosť, ktorá podľa jej názoru významne zvyšuje intenzitu zásahu do tohto jej základného práva. Keďže podľa jej presvedčenia nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci došlo k porušeniu jej základných práv a slobôd, na základe ktorých jej vznikla okrem majetkovej škody (viď. v predchádzajúcom bode žaloby) aj nemajetková ujma, za ktorú objektívne zodpovedá žalovaná. Z uvedeného dôvodu listom zo dňa 30.04.2020 požiadala príslušný orgán verejnej moci o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 15 ods.1 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Vyššie uvedené skutočnosti a pochybenia dopodrobna uviedla v predmetnej žiadosti s tým, že ako poškodená osoba požiadala orgán verejnej moci o odškodnenie svojej osoby. Žiaľ, jej žiadosť bola neúspešná, keďže ako to aj vyplýva z pripojeného oznámenia zo dňa 22.10.2020 pod č. 22280/2020/141, žalovaná (resp. príslušný orgán verejnej moci konajúci v mene žalovanej) jej žiadosť posúdila ako nedôvodnú a odmietala náhradu škody v celom rozsahu. Žalobkyňa sa s vysloveným názorom žalovanej nestotožňuje, preto jej nezostáva iná možnosť, než domáhať sa svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súdnou cestou. V zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov štát zapovedá za škodu, ktorá bola spôsobená pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, tiež rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, o väzbe alebo za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup podľa citovaného zákona sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Vzhľadom na to, že v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Bratislava III, ktoré bolo iniciované ešte v roku 2012 do konca roku 2019 súd nevykonal žiaden procesný alebo iný úkon v predmetnej veci a bol absolútne nečinný, ako orgán verejnej moci svojim nesprávnym úradným postupom nezákonne zasiahol do jej základných práv a slobôd, najmä porušil jej práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, čím jej vznikla aj nemajetková ujma takýmto konaním (nekonaním) orgánu verejnej moci.

Pochybenia orgánu verejnej moci - konkrétne Okresného súdu Bratislava III uvedené v bode I. až III. žaloby sú dokonca takej povahy, že už boli aj písomne ustálené na to kompetentným orgánom (viď. pripojenú Odpoveď podpredsedníčky OS BA III zo dňa 19.03.2020). Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Podľa § 17 ods. 2 uvedeného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je evidentné, že nesprávnym úradným postupom žalovanej došlo k výraznému zásahu do jej základných práv, pričom s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo a vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré jej vznikli nesprávnym úradným postupom, konštatovanie porušenia jej práv nie je dostatočným zadostučinením, a preto má za to, že sú splnené všetky podmienky na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

3. Žalovaný podaním zo dňa 12.05.2021 k žalobe uviedol, že v rámci postupu predchádzajúceho podaniu žaloby na súd si žalobkyňa uplatnila svoj nárok na náhradu škody žiadosťou o predbežné prerokovanie, doručenou Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 30.04.2020. Nakoľko v predmetnej veci neboli splnené zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci, Ministerstvo spravodlivosti SR posúdilo žiadosť ako nedôvodnú a nárok žalobkyne neuspokojilo, čo jej oznámilo elektronickým podaním zo dňa 22.10.2020, doručeným právnenému zástupcovi žalobkyne dňa 23.10.2020. Právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Zodpovednosť štátu za škodu, upravená v zákone č. 514/2003 Z. z., je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, pričom štát zodpovedá za škodu podľa citovaného zákona za súčasného splnenia zákonných podmienok, ktorými sú: nesprávny úradný postup; existencia škody; príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom orgánu štátu. Existencia týchto podmienok musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nestačí len pravdepodobnostný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na poškodenej. Žalobkyňa vo svojej žalobe tvrdí, že postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 15C/85/2012 došlo k zjavnému porušeniu jej základných práv a slobôd, konkrétne k porušeniu práva na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote. K takémuto záveru však podľa názoru žalovanej nemožno dospieť, nakoľko žalobkyňa sa v tejto veci, teda v súvislosti s dosiahnutím konštatovania porušenia jej základných práv a slobôd, neobrátila sťažnosťou na Ústavný súd SR (v rámci ktorého konania sa mohla domáhať aj primeraného zadostučinenia). Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie strán a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Systém súdnej ochrany ústava rozdeľuje medzi ústavný súd a všeobecné súdy. Prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je základné ľudské právo a procesný postup, ktorý má garantovať širšie ústavné právo na súdnu a právnu ochranu (právo na spravodlivý proces). Nie je možné, aby všeobecný súd v rámci konania o náhrade škody konštatoval porušenie ústavného práva strany sporu na bezprieťahové konanie. Žalobkyňa teda mohla porušenie práva na konanie bez prieťahov namietať sťažnosťou na ústavnom súde. V prípade, ak by ústavný súd sťažnosti vyhovel, mohol zároveň v súlade s § 133 ods. 3 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 314/2018 Z. z.“), priznať aj primerané finančné zadostučinenie. Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje na znenie dôvodovej správy k zákonu č. 412/2012 Z. z., v ktorej zákonodarca jednoznačne vymedzil východiská determinujúce novelizáciu § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., a to nasledovne: „návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej

sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmavať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR. Vzhľadom na vyššie uvedené návrh zákona výslovne dopĺňa, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii prieťahov bolo rozhodnuté týmto oprávneným orgánom“. Vec je potrebné vnímať i v kontexte § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z., podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Ak by teda všeobecné civilné súdy v konaní o náhradu škody boli príslušné na ustálenie a skonštatovanie prieťahov v konaniach súdov a iných orgánov verejnej moci, ústavný súd by v zmysle citovaného ustanovenia nemohol takéto sťažnosti prijímať na ďalšie konanie a rozhodovať o nich bez preukázania predchádzajúceho neúspešného uplatnenia práva podľa zákona č. 514/2003 Z. z., resp. zákona č. 58/1969 Zb. Pritom je notoricky známou skutočnosť, že Ústavný súd SR sťažnosti na porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov prijíma a rozhoduje o nich, a to bez odkazovania na prípadnú podmienku predchádzajúceho uplatnenia prostriedku na ochranu práva - žaloby podľa zákona č. 514/2003 Z. z., resp. zákona č. 58/1969 Zb. Žalovaná akceptuje skutočnosť, že žalobkyňa podala sťažnosť na postup súdu v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov zo dňa 19.02.2020 (doručenú Okresnému súdu Bratislava III dňa 21.02.2020), ktorá bola podaním označeným ako „Odpoveď na sťažnosť“ zo dňa 19.03.2020 vyhodnotená podpredsedníčkou Okresného súdu Bratislava III ako dôvodná. Z obsahu odpovede Okresného súdu Bratislava III je však zrejmé aj to, že podpredsedníčka Okresného súdu Bratislava III nedospela k záveru o existencii zbytočných prieťahov v konkrétnych obdobiach, naopak iba všeobecne konštatovala, že súdne konanie sp. zn. 15C/85/2012 žalobca inicioval ešte v roku 2012 a súd do konca roku 2019 nerealizoval žiadny pokus o doručenie žaloby žalovanej na adresu jej trvalého pobytu, pričom predmetná adresa bola od začiatku konania nesporná. Vzhľadom na vyššie uvedené má žalovaná za to, že žalobkyňa nepreukázala existenciu nesprávneho úradného postupu zasahujúceho do jej práv garantovaných čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalovaná mala za to, že žalobkyňa doposiaľ neuniesla dôkazné bremeno, kedy vôbec nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy v požadovanej celkovej výške 5.000,00 Eur. Žalobkyňa si doposiaľ splnila výlučne elementárnu povinnosť tvrdenia o zásahu do jej práv, avšak bez toho, že by súčasne spoľahlivo preukázala zásah v takej intenzite, ktorý by spoľahlivo preukazoval existenciu nemajetkovej ujmy a zároveň odôvodňoval nevyhnutnosť peňažnej satisfakcie nemajetkovej ujmy. V súlade s ustálenou judikatúrou zákon nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy t. j. že by v prípade nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu automaticky dochádzalo k vzniku práva osoby, ktorá bola poškodená nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, na náhradu nemajetkovej ujmy: „Nemajetkovou újmou je treba v prípade nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu čo možno určite pojmenovať a vysvetliť, tuziž tvrdiť a prokázat, že k ní zásahom orgánu veřejné moci skutečně došlo. Pro závěr o vzniku nemajetkové újmy nepostačuje žalobkyni učiněná právní kvalifikace, že došlo k zásahu do některého z jejích ústavně garantovaných práv, neboť zásah do práv žalobkyně představuje možnou příčinu vzniku újmy, nikoliv újmu samotnou, jakož ani nepostačuje abstraktní právní kvalifikace újmy jako nemajetkové.“ (porov. rozsudok Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010 zo dňa 29. 6. 2011). Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Z citovaných ustanovení vyplývajú nasledujúce podmienky pre možnosť priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch:

- vznik nemajetkovej ujmy,
- iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením,
- ujmu nie je možné uspokojiť inak.

Žalovaná má za to, že v tomto prípade nie sú uvedené podmienky splnené. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko podľa jej tvrdenia samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu, avšak súčasne v podanej žalobe neprodukovala žiadne tvrdenia vo vzťahu k údajnému zásahu do jej osobnostných práv podľa kritérií stanovených v citovanom ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Inak povedané, žalobkyňa podľa názoru žalovanej nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy, resp. nepreukázala nemajetkovú ujmu v takom rozsahu, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Na tomto mieste žalovaná zdôrazňuje, že konanie o náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je typickým sporovým konaním, na ktoré sa o. i. vzťahuje zásada kontradiktórnosti zakotvená v čl. 8 CSP. V zmysle tejto zásady sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi. V prípade, ak teda žalobkyňa požaduje náhradu nemajetkovej ujmy, je povinná vznik nemajetkovej ujmy aj spoľahlivo preukázať. Sumarizujúc vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, kedy nepreukázala existenciu nemajetkovej ujmy. Požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné založiť na prezumpcii jej dôvodnosti, naopak žalujúca strana je povinná preukázať existenciu nemajetkovej ujmy v požadovanej výške pri rešpektovaní zásady primeranosti. Z pohľadu primeranosti je taktiež bez ďalšieho možné uviesť, že ak predmetom konania malo byť zaplatenie sumy 1.943,75 Eur, požiadavka na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 5.000,00 Eur nemôže byť a priori primeraná. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie niektorého zo zásahov podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a vzniku škody, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Z hľadiska príčinnej súvislosti v danom prípade je preto významné, či žalobkyňou namietaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava III bol podstatnou, rozhodujúcou a hlavnou príčinou toho, že žalobkyňa vznikla ňou uplatnená nemajetková ujma (vznik, ktorej však žalovaná spochybňuje). Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmu (akým následkom) a akou skutočnosťou (aká príčina) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda, za ktorú je náhrada žalobkyňou v tejto veci požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu žalobkyne ako poškodenou a konkrétnym žalobkyňou identifikovaným nesprávnym úradným postupom sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je teda potrebné posúdiť všeobecné súvislosti vzniku škody a skúmať, ktorá príčina škodu vyvolala. (porov. rozsudok NS SR zo dňa 29.03.2007, sp. zn. 3 Cdo 32/2007, R 28/2008 i nález ÚS SR zo dňa 29.01.2009, sp. zn. I. ÚS 177/08). Z dôvodu absencie preukázania vzniku nemajetkovej ujmy je možnosť skúmania príčinnej súvislosti vylúčená. Uplatneniu základného práva strany na súdnu ochranu zodpovedá jej povinnosť splniť podmienky zákonom ustanoveného postupu uplatnenia nároku na všeobecnom súde. Okrem povinnosti tvrdenia má žalobkyňa aj dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť. Žalovaná s ohľadom na všetku vyššie uvedenú argumentáciu, nakoľko v danej veci nie sú naplnené zákonom požadované podmienky pre zodpovednosť štátu za škodu v intenciách zákona č. 514/2003 Z. z., žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalobkyňu nepriznať náhradu trov konania.

4. Žalobkyňa podaním zo dňa 02.06.2021 uviedla, že s názorom prezentovaným žalovanou sa nestotožňuje. Predovšetkým sa jej žiada reagovať na bod II. podania žalovanej, v ktorom sa vyjadruje k existencii nesprávneho úradného postupu s poukazom najmä na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v aktuálnom znení (ďalej len ako „zákon č. 514/2003 Z. z.“) spolu s odkazom na dôvodovú správu k zákonu č. 412/2012 Z. z., ktorým došlo k novelizácii zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalovaná v označenom bode vyjadrenia namieta najmä to, že sa neobrátila so sťažnosťou na Ústavný súd SR ohľadne porušenia jej základných práv a slobôd na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, preto podľa jej názoru nie je preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu orgánu zasahujúceho do jej základných práv garantovaných čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na jednej strane je pravda, že podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z citovaného ustanovenia zákona je však možné dospieť k záveru, že zákonodarca ustanovuje viacero prostriedkov fyzickým a právnickým osobám na ochranu proti zbytočným prieťahom v súdnom konaní, resp. na ochranu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Je nepochybné, že medzi zákonom dané prostriedky nápravy vzniknutých prieťahov v súdnom konaní patrí aj ústavná sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR, avšak nie je to jediný prostriedok, ktorým zákon stanovuje poškodenému subjektu na ochranu proti nesprávnemu úradnému postupu (nečinnosti) orgánu verejnej moci. Uvedené skutočnosti jasne potvrdzuje aj samotné znenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., z ktorého je evidentné, že v prípade namietanej nečinnosti orgánu verejnej moci v konaní možno vychádzať nie len z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti o porušení práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ale aj z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy. Z uvedených dôvodov je tej mienky, že podanie žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je podmienené podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Dovoľuje si tu poukázať aj na samotné znenie dôvodovej správy, na ktoré odkazuje vlastne aj žalovaná v bode II. na str. 3 a 4 svojho vyjadrenia, z ktorého taktiež vyplýva, že súdne konanie v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je kompetentný preskúmať aj predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní. Považuje za potrebné poznamenať, že ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR predstavuje procesný prostriedok na ochranu ústavným poriadkom zaručených základných práv a slobôd, ktorý je proti ostatným prostriedkom, ktoré jednotlivcovi slúžia na ochranu jeho práv, vo vzťahu subsidiarity. Atribút subsidiarity ústavnej sťažnosti má ako dimenziu formálnu, tak dimenziu materiálnu. Na jednej strane sa subsidiarita ústavnej sťažnosti odráža v požiadavke vyčerpania všetkých prostriedkov pred jednotlivými orgánmi verejnej moci, ktorý právny poriadok jednotlivcovi poskytuje, čo nachádza výraz v inštitúte neprípustnosti ústavnej sťažnosti (§ 55 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky v aktuálnom znení), a na strane druhej z nej vyplýva, že dôvodom subsidiarity sú samotné kompetencie Ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 Ústavy SR), teda orgánu, ktorý poskytuje ochranu základným právam a slobodám jednotlivca len vtedy, ak základné práva neboli rešpektované ostatnými orgánmi verejnej moci. Zo zásady subsidiarity ústavnej sťažnosti tak vyplýva princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti ostatných orgánov verejnej moci, čo znamená, že ústavná sťažnosť je krajným prostriedkom na ochranu práva nastupujúcim vtedy, kedy náprava pred týmito orgánmi verejnej moci už nie je štandardným postupom možná. Z uvedených skutočností je teda zrejmé, že ústavná sťažnosť je prostriedkom nápravy ultima ratio, nastupujúcim až po vyčerpaní všetkých dostupných prostriedkov určených na ochranu práv, uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci. Na tomto jej právnom názore nič nemení ani účelové tvrdenie žalovanej (ktoré podľa jej názoru je notoricky známou skutočnosťou), že Ústavný súd SR sťažnosti na porušenie práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov prijíma a rozhoduje o nich v podstate bez výhrad a bez ohľadu na princíp subsidiarity. V tomto smere si dovoľuje poukázať na ten fakt, že súčasťou rozhodovacej činnosti Ústavného súdu sú aj názory (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, I. ÚS 562/2015), že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy sa poskytuje v konaní pred Ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva

označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, Ústavný súd sťažnosti zásadne nevyhoví. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy v nadväznosti na vyslovenie porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru je teda to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na nevyhovenie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť. V jej prípade je zrejmé, že vznikli zbytočné prietahy v súdnom konaní od roku 2012 až do konca roku 2019, keďže Okresný súd Bratislava III. v uvedenom čase nevykonal žiaden procesný alebo iný úkon v súdnej veci, bol teda absolútne nečinný. Preto, pokiaľ by aj vychádzala z názoru žalovanej, v zmysle ktorej by sa mala obrátiť na Ústavný súd SR sťažnosťou na prietahy v konaní, zohľadňujúc aj vyššie uvedený názor sa obáva, že podanej sťažnosti Ústavný súd by s vysokou mierou pravdepodobnosti nevyhoviel pre jej zjavnú neopodstatnenosť, keďže v čase, kedy by bola podala ústavnú sťažnosť na prietahy v konaní, súd v podstate už konal vo veci, o čom svedčí napr. aj upovedomenie Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 06.03.2020 o postúpení veci na Okresný súd Rožňava, ktoré aj pripájala k podanej žalobe. S poukazom na uvedené má za to, že jej postup pred podaním žaloby bol v súlade s ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z.z., keďže ako oprávnená osoba, bez zbytočného odkladu podala písomnú sťažnosť predsedovi súdu Okresného súdu Bratislava III. na prietahy v súdnom konaní, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná. Pozornosti žalovanej zrejme ušlo, že kompetentný orgán na preskúmanie sťažnosti jednoznačne konštatoval, že príslušné súdne oddelenie v označenej veci nekonal, čo taktiež svedčí o tom, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu orgánu verejnej moci. Navyiac je potrebné dať do pozornosti, že § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. neustanovuje, že pred podaním žaloby o náhradu škody (nemajetkovej ujmy) by bolo potrebné, aby kompetentný orgán výslovne konštatoval porušenie práva strany sporu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keďže pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy. Pričom v danom prípade z výsledku o vybavení jej sťažnosti je evidentné, že od roku 2012 až do konca roku 2019 súd nekonal, vznikli teda značné prietahy v konaní, preto je presvedčená o tom, že riadne preukázala existenciu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, za ktoré porušenie objektívne zodpovedá žalovaná. V ďalších častiach podania (bod. III. a nasl.) žalovaná sa vyjadruje k existencii nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti, a to najmä odkazmi a citáciami na predchádzajúce súdne rozhodnutia iných súdov. Samozrejme si uvedomuje aj takúto možnosť obrany v priebehu konania, avšak takáto forma obrany žalovanej podľa jej názoru je založená nie na konkrétnostiach prejednávanej veci, ale na rozhodovacej činnosti súdov z iných prípadov, ktoré ale pre konajúci súd nie sú právne záväzné. Okrem citovaných judikátov na viacerých miestach cituje jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., avšak bez akýchkoľvek konkrétnosti. Na túto skutočnosť poukazuje len preto, lebo sa nazdáva, že celá procesná obrana žalovanej je založená nie na konkrétnostiach prejednávanej veci, ale na jeho tzv. „konštantných námietkach“, ktoré si uplatňuje v každej obdobnej veci. Nestotožňuje sa s názorom, že by nebola zdôvodnila vznik nemajetkovej ujmy, pretože si myslí, že z podanej žaloby a z jej príloh zjavne vyplývajú tie skutočnosti, na základe ktorých dospela k záveru o jej vzniku. Považuje však za nadbytočné opätovne a duplicitne uviesť všetky svoje tvrdenia, preto na podanú žalobu odkazuje v celom rozsahu. Navyiac sa jej žiada dodať, že podľa jej názoru náhrada nemajetkovej ujmy by plne kompenzovala nežiaduci stav neistoty, do ktorej bola uvrhnutá v dôsledku neprimerane dlho vedeného súdneho konania. Z tohto uhla pohľadu je úplne irelevantné tvrdenie žalovanej, čo bolo predmetom konania, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu vo vzťahu k primeranosti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Podstatné je to, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, čo bolo konštatované na to kompetentným orgánom, čo však žalovaná doposiaľ náležite nezohľadnila a v podstate odignorovala. Len na margo ohľadne výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy si dovoľuje poukázať aj na aktuálnu rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ktorú zhodou náhod zverejnila aj orgán konajúci v menej žalovanej na svojom webovej stránke dňa 20.05.2021), ktorý prednedávnom rozhodol v troch prípadoch týkajúcich sa práva na prejednanie veci v primeranej lehote proti žalovanej. Pre porovnanie s týmto súdnym sporom by som rada poukázala konkrétne na prípad V. proti Slovenskej republike, v ktorej sťažovateľka namietala neprimeranú dĺžku prípravného konania vo veci jej obvinenia zo spáchania trestného činu. Trestné stíhanie sťažovateľky bez období jeho prerušenia

(pre neprítomnosť sťažovateľky) trvalo takmer 6 rokov a 10 mesiacov a nakoniec bolo zastavené. Vláda vo svojom stanovisku poukázala na skutočnosť, že sťažovateľka sa dlhodobo nezdržovala na území Slovenskej republiky a napriek tomu, že vedela o prebiehajúcom vyšetrowaní, neposkytla orgánom činným v trestnom konaní súčinnosť a tým sama marila účinné vyšetrenie skutku, pre ktorý bola obvinená. ESLP uznal, že sťažovateľka bola za prieťahy v konaní čiastočne zodpovedná, domnieval sa však, že celková dĺžka konania bola neprimeraná, a preto dospel k záveru o porušení práva sťažovateľky podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru. ESLP priznal sťažovateľke sumu 5.200,- Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku porušenia jej práva a tiež sumu 250,- Eur ako náhradu výdavkov spojených s konaním. Zohľadňujúc aj citované rozhodnutie ESLP naďalej má za to, že požadovaná výška nemajetkovej ujmy je primeraná a plne opodstatnená.

5. Na pojednávaní dňa 21.09.2021 právny zástupca žalobkyne uviedol, že trvajú na podanej žalobe v celom rozsahu tak ako bola súdu doručená, ako aj na ich ďalšom písomnom vyjadrení, na ktoré zároveň v plnom rozsahu odkazuje, rovnako ako aj na listinné dôkazy založené v spise. Mal za to, že žaloba bola podaná dôvodne, a preto navrhli, aby súd rozhodol v zmysle jej petitu. V plnej miere opäť odkázal na ich písomné vyjadrenie kedy sa k procesnej obrane žalovaného už vyjadrili. Mal samozrejme za to, že ústavná sťažnosť je jednou z možností, ktoré má žalobkyňa na ochranu svojich práv čo sa týka bezprieťahového konania, avšak zákon 514 z roku 2003 uvádza aj ďalšie možnosti, v rámci ktorých si môže svoje práva obhájiť žalobkyňa a v danom prípade podpredsedkyňa OS Bratislava III. jednoznačne konštatovala, že došlo k zbytočným prieťahom v konaní, preto mali za to, že procesná obrana žalovaného je účelová, so snahou vyhnúť sa objektívnej zodpovednosti v súvislosti s náhradou vzniknutej škody. V prípade potreby vie súdu doručiť dodatočne rozhodnutie OS Rimavská Sobota sp. zn. 12C/6/2020 zo dňa 16.06.2021, v ktorom súd rozhodol o podobnom prípade a konštatoval nesprávny úradný postup na základe vybavenia sťažnosti podpredsedkyňou súdu.

6. Poverený zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že trvajú na ich písomnom vyjadrení tak ako bolo súdu doručené. Majú za to, že pri aplikácii zákona 514 z roku 2003 Zbierky zákonov musia byť splnené tri kumulatívne podmienky pričom majú za to, že v zmysle postupu podľa zákona 514 z roku 2003 je možné žalovať žalobou o náhradu nemajetkovej ujmy podľa tohto zákona len v prípade, že sa žalobkyňa obrátila so sťažnosťou na ústavný súd, ktorý by konštatoval porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, k čomu v danom prípade nedošlo. Čo sa týka existencie nemajetkovej ujmy majú za to, že v konaní podľa zákona 514 z roku 2003 musí byť preukázaný vzťah príčiny a následku, teda musí byť preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, k čomu v danom prípade nedošlo. Žalobkyňa nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy, nenavrhol vykonanie dôkazov a nepreukázala žeby vznikla nemajetková ujmy v takom rozsahu žeby konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadostučiním. V danej veci sa jedná o typické sporové konanie, kedy dôkazné bremeno zaťažuje predovšetkým žalobkyňu. Zároveň mal za to, že podstatný vplyv na nárok žalobkyne má aj výsledok akým bolo ukončené konanie, v ktorom mal vzniknúť nesprávny úradný postup, pretože v prípade, aby bola žalobkyňa v tomto konaní ako žalovaná neúspešná, tak by žaloba bola podaná dôvodne. Čo sa týka rozhodnutia OS Rimavská Sobota, sp. zn. 12C/6/2020 zo dňa 16.06.2021, nejedná sa ešte o právoplatné rozhodnutie a bolo tam niekoľko nárokov, pričom sa jednalo v prvom rade o trestné konanie. Nejedná sa o totožnú vec.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav.

8. Z pripojeného súdneho spisu vedeného na tunajšom súde pod spisovou značkou 6C/20/2020 vyplýva, že žalobca Q.. V. J., LL.M podal žalobu na Okresný súd Bratislava III vedenú pod sp. zn. 15C/85/2012 proti žalobkyne v tomto konaní dňa 20.06.2012, pričom do konca roka 2019 súd nevykonal žiaden pokus o doručenie žaloby žalovanej na adresu jej trvalého pobytu, hoci táto bola od začiatku konania nesporná. Žaloba bola žalovanej doručená dňa 12.02.2020. Následne žalovaná (žalobkyňa) podaním zo dňa 21.02.2020 sa vyjadrila k podanej žalobe a v rámci svojho prvého úkonu vzniesla námietku miestnej príslušnosti a podala aj sťažnosť na postup súdu proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Následne Okresný súd Bratislava II postúpil predmetnú vec tunajšiemu súde dňa 15.05.2020, kde bola vec vedená pod sp. zn. 6C/20/2020. Okresný súd Rožňava dňa 25.05.2020 a 26.06.2020 doručil procesné poučenia a potvrdenie o zákonnom sudcovi stranám sporu do vlastných rúk. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 17.09.2020. Právny zástupca žalobcu JUDr. Martin Prielcel podaním zo dňa 14.09.2020 oznámil súdu, že ospravedlňuje svoju, ako aj klientovu neúčast' na

nariadenom pojednávania a navrhuje súdu odročiť pojednávanie na iný termín z dôvodu, že v mesiaci apríl 2017 začal vykonávať advokáciu v mene a na účet spoločnosti Prielcel & Partners, s.r.o., s ktorou však žalobca Q.. J.S. nemá uzavretú zmluvu o poskytovaní právnej pomoci, ani neexistuje splnomocnenie, ktoré by ich spoločnosť k uvedenému oprávňovalo, či zaväzovalo, teda nedisponuje mandátom na zastupovanie Q.. J. v tomto, ani inom konaní. Následne žalobca osobne podaním zo dňa 22.10.2020 opísal faktický stav veci a v závere uviedol, že s nádejou na slušné vzťahy medzi spoluvlastníkmi do budúcnosti berie žalobu v celom rozsahu späť a navrhuje konanie zastaviť a nepriznať stranám sporu náhradu trov konania. Žalovaná podaním zo dňa 29.10.2020 písomne uviedla, že so späťvzatím žaloby v celom rozsahu súhlasí a trovy konania si neuplatňuje. Súd konanie o zaplatenie sumy vo výške 1. 943,75 Eur s úrokom z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 1. 943,75 Eur od 19.06.2012 do zaplatenia zastavil uznesením č.k. 6C/20/2020-124 zo dňa 05.11.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.11.2020.

9. V odpovedi na sťažnosť žalobkyne pod Spr. 85/2020 zo dňa 19.03.2020 podpredsedníčka Okresného súdu Bratislava III. uviedla, že prešetrila predmetnú sťažnosť v súlade s ustanovením § 62 a nasledujúcich zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom zistila, že sťažnosť je dôvodná, nakoľko je zrejmé, že súdne konanie žalobca inicioval ešte v roku 2012 a do konca roku 2019 súd nevykonal žiaden pokus o doručenie žaloby žalovanej na adresu jej trvalého pobytu, hoci táto bola od začiatku konania nesporná. Spis bol dňa 13.11.2019 prerozdelený zo súdneho oddelenia X.. Q. S., ktorý vo veci nekonal a v súčasnosti je dlhodobo pracovne neschopný, čo bol dôvod aj prerozdelenia jeho súdneho oddelenia do oddelenia X.. Q. Q., ktorý vo veci riadne koná.

10. Žalobkyňa dňa 30.04.2020 podala na Ministerstvo spravodlivosti Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorou sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,00 Eur a trov spojených s predbežným prerokovaním žiadosti v hodnote 459,72 Eur.

11. Ministerstvo spravodlivosti dňa 22.10.2020 doručilo žalobkyni Oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, v ktorom uviedlo že žiadosti nebolo vyhovené, nakoľko v danej veci nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. a to najmä vznik nemajetkovej ujmy, ako ani existencia príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a tvrdenou majetkovou ujmov. Čo sa týka požadovanej náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 459,72 Eur, tento nárok nemôže byť dôvodný s poukazom na § 189 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý možnosť úhrady týchto nákladov štátom priamo vylučuje.

12. Základ uplatneného nároku navrhovateľky súd posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci upravujúcich zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu.

13. Podľa § 1 písmeno a) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

14. Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

15. Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

16. Podľa § 4 ods. 1 písmeno a) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

17. Podľa § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

18. Podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

19. Podľa § 9 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

20. Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

21. Podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

22. Podľa § 17 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

23. Podľa § 18 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

24. Podľa § 18 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

25. Podľa § 18 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

26. Podľa citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok a to 1. nesprávny úradný postup orgánu štátu, 2. existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch resp. existencia nemajetkovej ujmy, 3. príčinná súvislosť medzi škodou resp. nemajetkovou ujmovou a nesprávnym úradným postupom.

27. V prípade nesprávneho úradného postupu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci orgánu verejnej moci, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi normami pre jeho konanie alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pre túto formu zodpovednosti je určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neprejavia alebo ide o inú nečinnosť orgánu štátu či iné vady v spôsobe vedenia konania. V zmysle ustálenej súdnej judikatúry nesprávny úradný postup je postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou priamo nesúvisí, nevýstí do nej a neprejaví sa v obsahu konkrétneho rozhodnutia. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie (nie však samotné vydanie rozhodnutia), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prietahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

28. Súd pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 15C/85/2012 (6C/20/2020) spočívajúcom v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch vychádzal, z toho, že v konaní možno s poukazom na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Zákonom č. 412/2012 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1027009&f=2>> došlo k doplneniu § 9 <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2952363-2952369&f=2>> o nové odseky 3 <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2952368-2952368&f=2>> a <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2952369-2952369&f=2>> v nadväznosti na možnosť dotknutých osôb domáhať sa ochrany svojich práv v prípade prietahov v konaní pred súdom alebo iným orgánom, a to s využitím inštitútu ústavnej sťažnosti podľa ustanovenia § 127 ods. 1 Ústavy SR <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2109120-2109120&f=2>>. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2108594-2108594&f=2>>, je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1021160&f=2>>, ale len Ústavný súd SR na podklade

ústavnej sťažnosti resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Vzhľadom na uvedené zákon výslovne ustanovuje, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1021160&f=2>> až v prípade, ak o existencii prieťahov v konaní bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní.

29. V konaní je nesporné, že na základe žalobkyňou podanej sťažnosti na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 62 a nasledujúcich zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 15C/85/2012, po prešetrení sťažnosti podpredsedníčka Okresného súdu Bratislava III X.. W. F. Odpoveďou na sťažnosť Spr. 85/2020 zo dňa 19.03 2020 konštatovala, že sťažnosť je dôvodná, nakoľko je zrejmé, že súdne konanie žalobca inicioval ešte v roku 2012 a do konca roku 2019 súd nevykonal žiaden pokus o doručenie žaloby žalovanej na adresu jej trvalého pobytu, hoci táto bola od začiatku konania nesporná. Vyslovila tak porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom k uvedenému mal súd za preukázané, že k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod s. zn. 8C/85/2012 spočívajúcom v nečinnosti pri výkone verejnej moci a v zbytočných prieťahoch, došlo. Na základe uvedeného, mal súd potom zato, že o existencii prieťahov v konaní bolo právoplatne rozhodnuté v sťažnostnom konaní, tak ako to zákon č. 514/2003 Z.z. predpokladá pri konaniach o priznaní náhrady škody a nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného, že by citovaný zákon výslovne vyžadoval pre podanie žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy aby sa žalobkyňa obrátila so sťažnosťou na ústavný súd, ktorý by konštatoval porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd v rámci konania o náhrade škody prípadne nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nie je kompetentný preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov, avšak citovaný zákon v § 9 ods.2 striktnie vymedzuje postup pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu a stanovuje, že súd môže pri tomto posudzovaní vychádzať z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a nielen výlučne z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti.

30. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v ust. § 17 ods. 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplyvajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívny výpočetom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

31. Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nečinnosť orgánu verejnej moci či zbytočné prietahy v konaní nepochybne znamenajú samé osebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezabavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v právnej neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je ale už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal. Pri posudzovaní intenzity zásahu je za určujúce hľadisko potrebné považovať charakter konania, v ktorom ujma vznikla, keďže ujma vzniknutá v ne/sporovom konaní môže byť iná, ako ujma vzniknutá v exekučnom konaní a rovnako treba rozlišovať medzi konaním civilným, trestným či správny a napokon treba vziať osobitne na zreteľ aj predmet konania z hľadiska jeho významu pre stranu (trestné konanie, konanie starostlivosti o maloletých, o osobnom stave, pracovnoprávne spory, konania týkajúce sa života a zdravia) a ochrany akých práv či právom chránených záujmov sa v ňom dovoľáva, s prihliadnutím aj na jej osobné pomery či iné konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu (vysoký vek, zdravotný stav a pod.); zvýšený význam predmetu konania pre osobu poškodeného musí táto osoba v konaní nielen tvrdiť, ale aj spoľahlivo doložiť. (rozsudok Krajského súdu Bratislava sp.zn. 8Co/380/2016 zo dňa 28.02.2017)

32. Na základe uvedeného tak súd dospel k záveru, že žalobkyňa v spore neunesla dôkazné bremeno, keď dostatočne spoľahlivo nepreukázala, že práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu jej bola spôsobená nemajetková ujma. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodenej, pričom žalobkyňa v žalobe prioritne poukazuje a opisuje práve majetkovú škodu, ktorá jej v súvislosti s nesprávnym úradným postupom mala vzniknúť v inom konaní vedenom na tunajšom súdu pod sp.zn. 9C/32/2017, pričom opomenula konkretizovať samotnú nemajetkovú ujmu, ktorá by mala predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodenej vplyvajúce na jej česť, vážnosť, poveseň, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. V tejto súvislosti je potrebné opakovaně zdôrazniť, že dôkazné bremeno, spočívajúce v povinnosti preukázať, že zásah do práv mal tvrdené následky zaťažuje poškodeného, teda žalobkyňu, ktorá však v priebehu konania nepreukázala, že by jej v dôsledku ňou vytýkaného nesprávneho úradného postupu nemajetková ujma bola spôsobená. Zo žiadnych žalobkyňou uvádzaných tvrdení totiž nemožno vyvodit', že v jej sfére došlo v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu k závažným negatívnym následkom, a teda že by jej na nemajetkovú ujmu vznikol nárok, nakoľko jeho existenciu nemožno vyvodit' zo samotného konštatovania, že nečinnosťou súdu v predmetnom konaní, ktoré na jej strane vyvolalo pocit právnej neistoty, bez uvedenia konkrétneho následku spôsobeného deklarováým nesprávnym úradným postupom, nemôže viesť k záveru o splnení predpokladov na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobkyňa na preukázanie vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nenavrhlá vykonať dokazovanie, a to ani jej výsluchom. Napokon nakoľko žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii nemajetkovej ujmy v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu, nie je daná ani príčinná súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy. V nadväznosti na uvedené, s prihliadnutím na okolnosti prípadu, keď nebolo preukázané, že by nesprávny úradný postup súdu do pomerov žalobkyne zasiahol závažným spôsobom, súd konštatuje, že pre žalobkyňu je samotné konštatovanie porušenia jej práva Odpoveďou na sťažnosť Spr. 85/2020 zo dňa 19.03 2020 dostatočným zadosťučinením s poukazom na § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

33. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, § 257 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania

rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré sa uplatňuje výnimočne, pričom výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Úspešnou stranou sporu v konaní bola strana žalovanej, ktorá by tak mala nárok na náhradu trov konania voči neúspešnej žalobkyni. Súd však aplikoval ustanovenie § 257 CSP, a úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, a to z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v povahe a okolnostiach sporu, kedy sa žalobkyňa domáhala náhrady škody - vyplatením nemajetkovej ujmy v peniazoch a to titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III spočívajúcom v nečinnosti pri výkone verejnej moci a v zbytočných prietahoch. Aj napriek jej neúspechu v súdnom konaní, súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že k nesprávne úradnému postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod s. zn. 8C/85/2012 spočívajúcom v nečinnosti pri výkone verejnej moci a v zbytočných prietahoch, došlo preto súd považoval za neprimerane tvrdé a v rozpore s princípom spravodlivosti požadovať od žalobkyne v danej veci náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z. - Exekučného poriadku).